

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta právnická

Katedra správního práva

Posudek vedoucího diplomové práce

Název práce: Nepříjatelnost kasační stížnosti

Autor: Jan Tunkl

Autor posudku: JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D.

1. Zadání a cíl práce:

Nepříjatelnost kasační stížnosti představuje téma, které v posledních letech čas od času rezonuje odbornou veřejností (nejen) v oblasti správního práva. Tento (v některých ohledech přelomový) institut je totiž možná nejviditelnějším projevem změn, o kterých se v souvislosti s právní úpravou správního soudnictví diskutuje, a především jedná se již o konkrétní výsledek realizace takových změn. Přes výše uvedené nicméně nepřijatelnosti kasační stížnosti byla v odborné literatuře věnována doposud pozornost v dosti omezené míře. Proto je třeba ocenit, že se autor daného tématu nezalekl a pokusil se jej originálním způsobem zpracovat, aniž by k němu existovaly odborné zdroje v rozsahu a podobě, jako je to obvyklé pro některá jiná témata kvalifikační práci z oblasti správního práva. Autor práce v rámci jejího úvodu vymezil, jak hodlá dané téma zpracovat (viz str. 1 a násl.). Mám za to, že práce by si nepochybně zasloužila promyšlenější a pečlivější úvodní vymezení záměrů autora, než fakticky jen prosté (a stručné) shrnutí obsahu. Nepochybují o tom, že s ohledem na podobu zpracování dalších částí by toho byl autor nepochybně schopen. I přes výše uvedené lze mít nicméně za to, že téma i zvolené cíle práce požadavky kladené na diplomovou práci splňují.

2. Obsahové zpracování práce (včetně struktury, proporcionality a práce s právní úpravou, odbornou literaturou a judikaturou):

Posuzovaná diplomová práce (jejíž samotný text má 53 stran, celkem má práce 58 stran) se vedle svého úvodu, závěru, cizojazyčného *Summary* a seznamu použitých zdrojů člení na 2 samostatné hlavní části, které jsou pro větší přehlednost dále strukturovány. Autor se nejprve věnuje obecněji „Kasační stížnosti“ (část 1., str. 2-10), přičemž stěžejní část práce (2 část, str. 11 a násl.) nese stejný název jako práce samotná. V té se autor samostatně zabývá otázkami „Příčiny zavedení institutu nepřijatelnosti“ (str. 11-12), „Průběhu přijímání institutu nepřijatelnosti“ (str. 11-13), dále „Nepříjatelnosti ve věcech mezinárodní ochrany“ (str. 14-23) a především pak „Nepříjatelnosti ve věcech rozhodovaných samosoudcem“ (str. 24-45). Samostatnou pozornost pak autor věnuje též „Úvahám de lege ferenda“ (část 2.5, str. 46-51).

Přestože základní struktura práce má svoji logiku, nelze přehlédnout, že některé členění (rozsah některých částí) je z hlediska práce jako celku poměrně neproporční (např. samostatně členěné podkapitoly týkající se vymezení přípustnosti a nepřípustnosti, viz str. 6 a 7). Vnitřní struktura práce mohla být pro čtenáře nepochybně přívětivější, a to nejen z hlediska označení některých částí (např. název kapitoly 2.2 znějící „Průběh přijímání institutu nepřijatelnosti“ mi nepřijde příliš přiléhavý ani právně přesný), ale i z hlediska jejich obsahu (např. „historická vsuvka“ skrytá čtenářům v rámci částí práce zaměřené na důvody kasační stížnosti). Ostatně celá první část práce věnovaná obecněji kasační stížnosti působí místy rozpačitě a je z ní patrné, že autor si nebyl zcela jist, jak vlastně tuto (k jeho tématu uvozující) část pojmut. Nabízí se např. otázka, proč se

autor zabývá některými otázkami podobněji (např. zmiňované důvody kasační stížnosti), jinými vůbec (např. problematika náležitostí kasační stížnosti či podmínek řízení o ní, což jsou nepochybně též otázky, u nichž lze nalézt souvislosti a možná zajímavá východiska i pro otázky nepřijatelnosti). V rámci obecné části se třeba mohlo více pozornosti dostat i otázce postavení (úlohy) nejvyšších soudů obecně (rozhodování retrospektivní resp. prospektivní) atd. Naopak velmi kladně je třeba hodnotit stěžejní části práce (týkající se aktuálně účinné úpravy nepřijatelnosti kasační stížnosti), kde se autor přehledně zabývá různými (především problematickými) aspekty tohoto institutu.

Z hlediska práce s prameny autor bezpochyby prokázal schopnost odpovídajícím způsobem pracovat s odbornými texty, právními předpisy a především judikaturou, která v souvislosti s tématem nepochybně musí tvořit významný zdroj práce. Strukturu pramenů lze považovat pro danou práci za dostatečnou (odborné publikace, komentáře, odborné časopisy), a to i s ohledem na výše již zmiňované omezené množství relevantních zdrojů. Nelze sice přehlédnout, že např. z hlediska komentářové literatury autor vychází především z jednoho z komentářů (Kühn, Kocourek a kol.), což má ovšem svoji logiku, neboť se jedná o komentář nejnovější.

3. Formální úroveň práce (včetně práce s citacemi a poznámkovým aparátem):

Přihlédneme-li k formálním náležitostem, je posuzovaná práce zpracována v zásadě řádně a v souladu se stanovenými požadavky. Text neobsahuje zásadní stylistické chyby či překlepy. Určitou formální výhradu lze vznést k těm částem textu, kde autor nadužívá „výčtů“ (viz např. str. 3), jež by měly mít své místo spíše v učebnicích či jiných studijních textech, nikoliv v odborném textu (diplomové práci). Poznámkový aparát autor využívá způsobem odpovídajícím úrovni dané odborné vědecké práce, byť v některých případech je podle mého názoru využíván až zbytečně (viz pozn. pod čarou č. 13 -18).

Z výsledku systému pro kontrolu plagiátorství vyplývá, že míra podobnosti s jinými dokumenty je v případě posuzované diplomové práce ve výši 4 %, takže i v tomto ohledu diplomová práce nepochybně obstojí.

4. Celkové hodnocení práce a její doporučení k obhajobě: (včetně naplnění zadání a cíle práce):

Posuzovaná diplomová práce je zpracována tak, že i přes výše uvedené některé výtky nepochybně odpovídá požadavkům kladeným na diplomové práce, přičemž cíle práce a zadání tématu byly naplněny. Jak již bylo výše uvedeno, práce se z hlediska své kvality a přehlednosti skládá ze dvou rozdílných částí, nicméně podstatné je, že část práce, která je stěžejní (rozsahem i zaměřením vzhledem k tématu), je zpracována řádně a na mnoha místech i velmi zajímavě. Z práce plyne zjevná orientovanost autora v daném tématu a vůbec v oblasti správního soudnictví jako takového. V práci lze sice nalézt některé právní nepřesnosti či nevhodné formulce (např. hodnocení právního institutu jako „výhodného pro všechny“, viz str. 12, či užití pojmu „*kollegium*“ při popisu složení senátu, viz str. 20), nejedná se však o jev příliš častý. Velmi pozitivně je pak nutno ocenit to, že autor nesetřval na prostém popisu právní úpravy, judikatury či závěrů odborných autorit, neváhal vyjádřit svůj vlastní pohled na řešení některých sporných otázek, a to včetně přímé polemiky s některými konkrétními závěry (viz např. str. 33). Zajímavé jsou též úvahy autora *de lege ferenda*.

5. Doporučení práce k obhajobě (zda se práce doporučuje či nedoporučuje k obhajobě):

Předloženou diplomovou práci lze přes některé výše uvedené výhrady dle mého názoru k obhajobě nepochybně doporučit s tím, že samotné výsledné hodnocení se bude odvíjet od podoby ústní obhajoby práce ze strany autora.

6. Otázky a připomínky doporučené k rozpravě při obhajobě:

V rámci ústní obhajoby diplomové práce by se autor měl vypořádat s výtkami obsaženými v tomto posudku a samozřejmě by měl být schopen zodpovědět otázky vzešlé z diskuse před zkušební komisí. Z obhajoby by také mělo být zřejmé, že závěry učiněné v práci v písemné podobě je autor schopen přehledně a srozumitelně formulovat též ústně.

Jako případné téma k diskusi u ústní obhajoby navrhuji, aby se autor blíže vyjádřil k tomu, zda má být (a proč) podle jeho názoru Nejvyšší správní soud spíše „ochráncem“ (subjektivních veřejných práv) nebo spíše „sjednotitelem“ (judikatury krajských soudů), a to z různých hledisek, které autor shledá zajímavými (např. zda obě funkce mohou obstát vedle sebe, právní a praktické aspekty, ústavní limity apod.).

V Plzni dne 12. 5. 2022

Milan Podhrázký